

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 842/2022
07.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Град ..., чији је пуномоћник Бора Ристић адвокат из ..., против туженог „Trase Srbija“ а.д. Ниш, чији је пуномоћник Ана Младеновић адвокат из ..., ради исплате зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1088/2020 од 14.12.2020. године и допунског решења тог суда Гж1 1088/2020 од 20.10.2022.године, у седници већа одржаној дана 07.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 1088/2020 од 14.12.2020. године и допунско решења тог суда Гж1 1088/2020 од 20.10.2022.године, тако што се одбија као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Врању П1 1046/18 од 10.02.2020. године и одбија захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 1046/18 од 10.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да му на име неисплаћеног дела увећане зараде по основу минулог рада за период од јануара 2015. године закључно са децембром 2015. године исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом почев од доспелости па до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом исплати трошкове парничног поступка у износу од 28.704,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1088/2020 од 14.12.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда пресуда Основног суда у Врању П1 1046/18 од 10.02.2020. године тако што је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћеног дела увећане зараде по основу минулог рада за период од јануара 2015. године закључно са децембром 2015. године исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом почев од дана доспелости па до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима

поступка садржана у ставу другом изреке исте пресуде и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 66.233,28 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате.

Допунским решењем Апелационог суда у Нишу Гж1 1088/2020 од 20.01.2022.године обавезан је тужени да тужиоцу, поред износа трошкова првостепеног поступка досуђених пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1088/20 од 14.12.2020.године, исплати још износ од 4.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код „Trace PZP Vranje“, на радном месту У периоду пре заснивања радног односа код туженог тужилац је био у радном односу у Предузећу за путеве „ Врање“. Решењем Привредног суда у Лесковцу Ст 25/2012 од 29.03.2012. године отворен је стечајни поступак над тим предузећем. У стечајном поступку предузеће је продато туженом, уговором о продаји од 23.12.2014. године. Тужени је 05.01.2015. године исплатио купопродајну цену и тиме постао власник над оснивачким капиталом, који чине покретна и непокретна имовина са 100% удела у укупном капиталу друштва. Одредбом члана 8. наведеног уговора предвиђено је да купац, куповином оснивачких права, не постаје правни следбеник наведеног предузећа. Дана 05.01.2015. године обустављен је стечајни поступак због продаје стечајног дужника као правног лица, а поступак је настављен према стечајној маси, ради намирења стечајних поверилаца. Дана 02.08.2018. године извршена је статусна промена припајања привредних друштава „Trace PZP Vranje“ и „Trace PZP Niš“, и промењен назив туженог у „Trace Srbija“ а.д. Ниш. У овом поступку тужилац потражује неисплаћену увећану зараду по основу минулог рада, у висини према налазу вештака економско-финансијске струке, за период од јануар 2015. године до децембра 2015. године.

Полазећи од напред утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио као неоснован тужбени захтев са образложењем да је последица продаје стечајног дужника као правног лица престанак стечајног дужника, а купац стечајног дужника није његов правни следбеник, нити је правно лице које настаје правни следбеник стечајног дужника. Након продаје стечајног дужника као правног лица остаје стечајна маса, субјекат у праву - правна фикција, чији је задатак да намири и наплати потраживања која су спорна када је стечајни дужник био поверилац, односно да се из ње намире сва потраживања и сви трошкови стечаја, а сагласно одредби члана 132. став 2. Закона о

стечају, на стечајни поступак се наставља у односу на стечајну масу. Чланом 136. став б. истог закона прописано је да за потраживање према стечајном дужнику која су настала до обуставе стечајног поступка, ни стечајни дужник ни његов купац не одговарају.

Одлучујући о жалби тужиоца, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев, са образложењем да у конкретном случају треба применити одредбу члана 37. став 1. тачка 5. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, јер ова одредба тужиоцима даје већа права и у сагласности је са одредбом члана 108. став 1. тачка 4. Закона о раду. Ово стога што је након продаје стечајног дужника дошло до промене оснивача тог друштва, јер је власничка и управљачка права стекао купац, овде тужени, али је стечајни дужник задржао свој правни субјективитет и статус правног лица и да је остварен континуитет у чланству у Удружењу „Путар“ између ПЗП „Врање“ код које је тужилац био запослен и туженог код кога је засновао радни однос, те зато закључио да тужиоцу припада право на увећану зараду по основу времена проведеног на раду код послодавца.

По оцени Врховног касационог суда, основано се ревизијом туженог указује да је становиште другостепеног засновано на погрешној примени материјалног права.

Наиме, одредбом члана 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“, број 104/09 и 99/11) прописано је да се тим Законом уређују услови и начини покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Одредбом члана 132. став 1. истог Закона прописано је да по доношењу решења о банкротству, стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. Одредбом члана 135. истог Закона прописано је да предмет продаје може бити стечајни дужник као правно лице, уз сагласност одбора поверилаца и уз претходно обавештење разлучних и заложних поверилаца, у складу са чланом 133. став 2. овог Закона, док је одредбом члана 136. став 1. истог Закона прописано да, после продаје стечајног дужника као правног лица, стечајни поступак се у односу на стечајног дужника обуставља а ставом 3. истог члана прописано је да новац добијен продајом стечајног дужника, као и имовина стечајног дужника из става 2. овог члана, улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

Имајући у виду наведене одредбе, по оцени Врховног касационог суда у конкретном случају као меродавни пропис има се применити Закон о стечају. Није могуће применити одредбу члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, као ни члан 108. став 1. тачка 4. Закона о раду у односу на потраживање тужиоца, с обзиром да је за остваривање овог права потребно да буду испуњени услови за исплату увећане зараде по основу минулог рада према одредбама Закона о раду, а чија примена је у конкретном случају искључена. Ово стога што је последица продаје стечајног дужника као правног лица та да правно лице које је купац није правни следбеник стечајног дужника. Стога тужени свој правни субјективитет не изводи из правног субјективитета стечајног дужника, нити је свој статус стекао из правног статуса ранијег стечајног дужника, а није настао било каквом статусном променом, тако да између субјекта у стечају и субјекта који је настао куповином постоји очигледна разлика.

Из изложених разлога, другостепена пресуда је преиначена и одбијен тужбени захтев тужиоца, као и његов захтев за накнаду трошкова поступка и одлучено као у ставу првом изреке на основу одредбе члана 416. став 1. ЗПП.

Одлука о трошковима поступка, садржана у ставу другом изреке, донета је применом члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. ЗПП. Туженој су досуђени трошкови за састав ревизије у износу од 12.000,00 динара а који трошкови су одмерени у складу са успехом у спору и ордељеним захтевом тужене.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић